

[Gert Petersen]

målsætning, når det drejer sig om de arbejdsløse, de syge, bistandshjælpsmodtagere, efterlønsmodtagere osv. osv., langt mere end en million mennesker i dette land, hvis vilkår er blevet katastrofalt forringet i løbet af det sidste par år. Man føler sig – det skal jeg indrømme – næsten som Jeppe i baronens seng, når man læser de smukke ord. Men hvor længe befandt Jeppe sig iblandt edderdunsdynerne? Det var ikke længe. De hundredtusinder, som har måttet betale for regeringens politik, har såmænd ikke engang nået at gøre noget bekendtskab med det søde liv ved baronens hof. Deres baron i skikkelse af statsministeren udskænker ikke engang en omgang kanaljesekt, har ikke andet end store ord og løfter til disse mennesker.

Det, der slog mig mest ved statsministerens tale, var egentlig denne totale – og jeg synes arrogant – negligering af de hundredtusinder, som ikke har det godt i vores samfund. Jeg tror ikke, der er nogen grund til at opremse dem igen. Statsministeren ved, hvad det drejer sig om. Det drejer sig både om lavtlønsarbejdere, som er blevet ramt af dyrtidsreguleringens ophævelse, og om de grupper, der, som det så kønt hedder, er blevet marginaliseret. Marginaliseret! Det drejer sig her om grupper på mange, mange hundrede tusinder af mennesker: arbejdsløse, efterlønsmodtagere, mennesker på bistandshjælp osv. Samtidig med at statsministeren glæder sig over væksten i investeringer og eksport, lader han, som om disse grupper ikke eksisterer. De findes ikke i det statsministerielle verdensbillede. Naturligt nok, for det er jo dem, der har måttet betale for regeringens såkaldte triumfer. Den sociale nedgang for de mange er forudsætningen for den sociale opgang for de få.

De mange kan så naturligvis sole sig i regeringens løfter for fremtiden, statsministerens snak om de lyse tider, der venter forude. Hvordan er det gået med de hidtidige løfter? Ja, priserne kom desværre til at stige 2-3 pct. mere end forudset, og arbejdsløsheden er, når alle de kønne ord er skrælet fra, stadig højere, end den var, da denne regering trådte til. Hvorfor skulle de nye løfter så være mere troværdige?

Det er i øvrigt et spørgsmål, som jeg synes fagbevægelsen skulle skrive sig bag øret, for sidste gang – op til 1983-overenskomsten – accepterede man dyrtidssuspension, man ac-

cepterede en beskeden lønramme, fordi man havde tillid til denne regerings løfter om at afstemme prisudviklingen efter lønrammen, og fordi man lod sig bilde ind, at løntilbageholdenhed var vejen til en radikal og kraftig reduktion af ledigheden. Hvad var så sandheden? Hvordan gik det? Overenskomsterne i 1983 hindrede ikke prisstigninger gennem det sidste år, som har rakt ca. 50 pct. ud over den aftalte lønramme. Når arbejderne blev snydt for 4-5 dyrtidsportioner, er det bare et andet udtryk for dette. 1983-overenskomsten har heller ikke ført til nogen radikal forbedring af beskæftigelsessituationen, men derimod – og det kan ikke overraske nogen – til en radikal forbedring af firmaernes overskud og regnskaber.

Hvordan fagbevægelsen denne gang vil forholde sig, er naturligvis dens egen sag, men jeg synes, den burde indse, at den sætter sin troværdighed på spil, hvis den endnu en gang hopper på regeringens limpind. Det kan være, at den første trepartsforhandling har vaccineret fagbevægelsen mod illusioner.

Det helt afgørende spørgsmål nu er arbejdstiden, som må reduceres, og det er den daglige arbejdstid, der skal sættes ned, hvis vi for alvor skal gøre noget ved arbejdsløsheden. Selvfølgelig må erhvervslivet være med til at betale for dette, for det er hele samfundet, der lider under arbejdsløsheden. Men netop hvad arbejdstidsforkortelsen angår, er det åbenbart, at trepartsforhandlinger under de nuværende vilkår betyder, at fagbevægelsen har fået sig to modparter, hvor den tidligere kunne nøjes med én – to modparter, der stædigt modsætter sig de nødvendige skridt, ikke mindst arbejdstidsforkortelsen: arbejdsgiverne og regeringen. Det burde faktisk ikke overraske nogen. For denne regerings recept på økonomisk helbredelse er meget enkel. Den lyder på sociale nedskæringer og indkomstpoltik – det sidste forstået som lønpolitik – plus andre former for omfordeling fra de fattige til de rige.

Filosofien bag denne politik er, at det er de rige og velbærgede, som sætter hjulene i gang. Det er dem, der investerer, og jo glædere de er, jo bedre går det med samfundsudviklingen. Det er en renlivet klassepolitik, en renlivet overklassepolitik.

Men af forskellige grunde ser det ikke ud til, at denne politik giver alle de resultater, som dens ophavsmænd og ophavskvinder